



Jon Fosse
TO JE ALES

Pistorius & Olšanská

Rozsahem nevelká kniha TO JE ALES, která se díky svému jazyku a rytmicizaci pohybuje na samé hranici poezie, patří v nejlepším slova smyslu k typickým dílům Jona Fosseho, laureáta Nobelovy ceny za literaturu (2023). Sledujeme příběh staré ženy, jejíž manžel před lety vyjel na neklidné moře a již se nevrátil, příběh o životě několika generací jedné rodiny uprostřed lidmi opuštěné krajiny fjordů. Sugestivní mistrovská próza vypráví o osudové přitažlivosti nebezpečí, o lásce, která skončila příliš brzy, o vyrovnání se ztrátou, o hledání smyslu života.



Jon Fosse
TO JE ALES

*Z norštiny přeložil
Ondřej Vímř*

Pistorius & Olšanská

Příbram 2024

Tato publikace byla vydána s laskavou finanční pomocí
Ministerstva kultury České republiky, Nadace Český literární fond
a nadace NORLA.

This translation has been published with the financial
support of the Ministry of Culture of the Czech Republic,
Nadace Český literární fond and NORLA.



MINISTERSTVO
KULTURY



Copyright © 2003, 2023 by mareverlag, Hamburg

Copyright © 2003 by Jon Fosse

Překlad © Ondřej Vimr, 2024

ISBN 978-80-7579-194-8 (PDF)

ISBN 978-80-7579-182-5 (tištěná kniha)

VIDÍM SIGNE LEŽET VE SVĚTNICI NA LAVICI a dívat se na všechny ty známé věci, na starý stůl, kamna, truhlu, staré obložení stěn, velké okno s výhledem na fjord, dívá se na to, ale nevidí to, a všechno je jako dřív, nic se nezměnilo, a přesto je všechno jinak, pomyslí si, protože potom co zmizel a byl pryč, už není nic jako dřív, ona tu zkrátka je a taky tady není, dny přicházejí a odcházejí, noci přicházejí a odcházejí a ona jde s nimi, krok sun krok, nikde po sobě nezanechá žádnou velkou stopu, ani vlastně nic nemění a ví vůbec, jaký je dneska den? pomyslí si, ale no jistě že je čtvrtek, je březen, rok 2002, ale ovšem, tohle ví, ale kolikátého je, to už si třeba neuvědomuje, a proč by také měla? znamená to snad něco? pomyslí si, ale stejně se uvnitř pořád cítí silná a pevná jako předtím, než zmizel, ale pak jí to zas vytane na mysl, jak zmizel, tehdy v úterý, koncem listopadu, v roce 1979,

a vtom se znovu propadne do prázdnoty, pomyslí si, pohlédne ke dveřím do předsíně, a ty se otevřou, a ona vidí samu sebe vejít dál, dveře za sebou zavřít, vidí se vejít do světnice, zastavit se a zahledět se k oknu, a pak sebe samu vidí hledět na něho, jak stojí před oknem, ona vidí, když tam stojí uprostřed místnosti, jeho vyhlížet ven do tmy, má černé dlouhé vlasy, na sobě černý svetr, svetr, který mu sama upletla a který, když je chladno, nosí skoro pořád, a on tam stojí, pomyslí si Signe, a skoro splývá s tou tmou venku, splývá s ní do té míry, že když vešla a nahlédla dovnitř, ani si zprvu nevšimla, že tam stojí, přestože vlastně věděla, ani o tom nemusela uvažovat, ani si to v duchu říkat, věděla, že tam takhle bude stát, pomyslí si, a jeho černý svetr a tma venku se slévá v jedno, on je tma a tma je on, ale stejně, pomyslí si, je to přece tak, že když vešla a uviděla ho tam stát, jako by spatřila něco nečekaného, a to je právě zvláštní, protože takhle on tam stojí často, u okna, jenže ona to většinou nevidí, pomyslí si, anebo to vidí, ale jakoby si toho nevšímá, protože i z toho, jak tam stojí, se stal zvyk, jako ze všeho možného, stalo se z toho něco, co tam zkrátka má, kolem sebe, ale teď, když vešla do světnice, ho tam stát uviděla, uviděla jeho černé vlasy, uviděla černý svetr, a on tam teď stojí a vyhlíží do tmy, ale

proč to vlastně dělá? pomyslí si, proč on tam vlastně takhle stojí? kdyby venku něco bylo vidět, to by snad chápala, jenže ono tam nic vidět není, jenom tma, těžká a skoro černá tma, no možná by kolem mohlo jet auto a světlo z reflektorů ozářit kus cesty, jenže zas tolik aut tudy nejezdí, a takhle to vždycky chtěla, vždycky chtěla bydlet tam, kde nikdo jiný nebydlí, kde by ona a on, Signe a Asle, mohli být co nejvíc sami, v lidmi opuštěných končinách, kde jaro je jaro, podzim je podzim, zima je zima, kde léto je léto, na takovém místě chtěla bydlet, pomyslí si, ale teď, když je vidět jenom tma, proč tam takhle stojí u okna a vyhlíží ven? no proč tam je? proč tam tak často stojí, když stejně není nic vidět? pomyslí si, a kdyby už tak bylo jaro, pomyslí si, kdyby už přišlo jaro, jarní světlo, teplé dny, drobné kvítí na loukách, pučící a zelenající se stromy, protože tahle tma, tahle tma, která ne a ne skončit, se už nedá vydržet, pomyslí si, a už mu ale opravdu bude muset něco říct, pomyslí si, a vtom jako by něco bylo jinak než dřív, pomyslí si a rozhlédne se po světlici, a přece je všechno zrovna jako dřív, nic se nezměnilo, proč si myslí, že se něco změnilo? pomyslí si, proč by se něco mělo měnit? co ji to vůbec napadá? že by se něco mělo měnit? pomyslí si, vždyť on tam pořád stojí u okna, skoro se od té tmy venku nedá